

Dosarul nr. 2ra-1268/19

Prima instanță: Judecătoria Anenii Noi, sediul Bender (judecător A. Ialanji)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecători N. Simciuc, V. Cotorobai și I. Cotruță)

DECIZIE

25 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Galina Stratulat
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând recursul declarat de Vitalii Ilcenco,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă Vitalii Ilcenco împotriva Spitalului raional Central or. Camenca, Spitalului de Psihiatrie raional Rîbnița, Spitalului Clinic Republican din Tiraspol și Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Piotr Ilcenco, cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale,

împotriva deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Vitalii Ilcenco și menținută hotărârea din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender,

c o n s t a t ă :

La 10 iulie 2014, Vitalii Ilcenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Spitalului raional Central or. Camenca, Spitalului de Psihiatrie raional Rîbnița și Spitalului Clinic Republican din Tiraspol cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale (f.d. 4-13, vol. I).

În motivarea acțiunii, reclamantul Vitalii Ilcenco a relatat că Spitalul raional Central or. Camenca a înscris în cartela sa medicală diagnoze care nu corespund realității, și anume: 28 martie 2005 – diagnoza XXXXX; 10 iunie 2006 – diagnoza YYYYY; 26 februarie 2007 – diagnoza YYYYY; 30 aprilie 2008 – diagnoza ZZZZZ; 09 decembrie 2010 – diagnoza YYYYY; 10 februarie 2011 – diagnoza YYYYY; 18 februarie 2011 – diagnoza YYYYY; și 25 februarie 2011 – diagnoza WWWW.

Reclamantul a susținut că la 11 iulie 2013, Spitalului raional Central or.

Camenca a prezentat la Procuratura or. Tiraspol o petiție pe marginea informației ce nu corespunde realității privitor la faptul că Vitalii Ilcenco s-a aflat la evidența dispensarului, la medicul psihiatru începând cu anul 2003 până în anul 2013, informații similare fiind prezentate și instanței de judecată în decembrie 2013, Spitalului raional Camenca, Spitalului Republican de Psihiatrie raionul Rîbnița și Spitalului Clinic Republican.

Reclamantul a invocat că în conformitate cu legislația Republicii Moldova privind sănătatea mintală, supravegherea clinică poate fi stabilită asupra unei persoane prin hotărârea comisiei medicilor psihiatri, iar la caz o atare hotărâre lipsește. Mai mult ca atât, de supraveghere clinică au nevoie persoanele cu boli mintale grave, fapt dedus din Ordinul Ministerului Sănătății al Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești nr. 10-III/SP88-9/OP, potrivit căruia persoanele cu tulburări nevrotice, la fel și cu psihopatie și tulburări ale personalității nu se află la evidența dispensarului și sub supravegherea medicului psihiatru.

Reclamantul a afirmat că prin certificatul nr. 36 din februarie 2004, Spitalul raional Central or. Camenca a răspândit informație ce nu corespunde realității privitor la faptul că reclamantul ar suferi de WWWWW, însă el nu s-a adresat după ajutor medical, și actul a fost întocmit fără consimțământul său. În cartela medicală sunt indicate date când s-a adresat părții pârâte după ajutor, însă date despre controalele medicale pentru februarie 2004 lipsesc, respectiv certificatul medical eliberat în acest sens a fost dat mamei sale, Svetlana Ilcenco, contra plată. În fapt, partea pârâtă nu dispune de dreptul de a stabili diagnoza psihiatrică, deoarece o atare diagnoză poate fi stabilită doar în condiții de staționar de o comisie specială, însă partea pârâtă nu dispune de specialist în domeniul psihiatriei.

Reclamantul a specificat că persoana ce a întocmit actele medicale nu dispunea de certificat în calitate de specialist și nu putea de sine stătător să activeze în calitate de medic, or conform ordinului Ministerului Sănătății, persoana ce nu a promovat examenul de calificare dispune de dreptul de a activa doar în subordonarea specialistului ce dispune de certificat. În cartela medicală, la 28 martie 2005, este indicată probabilitatea diagnozei XXXXX, în pofida faptului că în acea zi reclamantul nu s-a aflat în orașul Camenca, dar la ore, la școala profesională „Șevcenco”. Respectiv, informația privind starea sănătății este falsă, fiind enunțată în lipsa sa. Mai mult, o astfel de diagnoză urmează a fi stabilită de un organ colegial, or partea pârâtă dispune de un singur medic psihiatru care permanent înscria date false despre starea sănătății sale, iar medicul nu dispune de certificat și spitalul nu este licențiat.

Reclamantul a declarat că în perioada 28 mai 2004 – 18 iunie 2004, a trecut controlul medical la Spitalul Republican de Psihiatrie a raionului Rîbnița, s. Vîhvatînți, conform îndreptării Spitalului raional Camenca, dar după efectuarea controlului niciun fel de acte medicale nu i-au fost eliberate, iar rezultatele controlului nu i-au fost comunicate, aceste acte fiind ascunse de către instituțiile medicale din raionul Camenca, în pofida faptului că a adresat o cerere privind furnizarea informației respective.

Reclamantul a relevat că despre faptul răspândirii informațiilor defăimătoare

ce îi afectează demnitatea și reputația profesională a aflat în anul 2011, la momentul angajării sale în serviciu în Colonia educativă din satul Alexandrovca, la acel moment fiindu-i refuzată angajarea din motiv că la 18 iunie 2004, Spitalul Republican de Psihiatrie Rîbnița, s. Vîhvatînți, în actele medicale, și anume în procesul-verbal nr. 42/194 privind examinarea stării sănătății recrutului, în istoria bolii și în răspunsurile la interpelările comisiei de cercetare a Transnistriei a răspândit informație ce înjosesc onoarea și demnitatea.

În particular, reclamantul a menționat că Spitalul Republican de Psihiatrie Rîbnița, s. Vîhvatînți, în actul medical nr. 42/194 a indicat că bunelul reclamantului din partea mamei, Dmitrii Grișanov, suferea de RRRRR, ceea ce nu corespunde realității, deoarece acesta a fost veteran de război, dispunea de ordine și a avut gradul de căpitan, decedând în anul 1973. Potrivit listei din arhiva or. Camenca, bunelul său nu suferea de RRRRR.

Reclamantul a punctat că Spitalul Republican de Psihiatrie Rîbnița, s. Vîhvatînți, a mai indicat în documentele medicale că tatăl său, Piotr Ilcenco, face abuz de băuturi alcoolice, fiind în stare de ebrietate aplică forța fizică în privința sa, ca rezultat în familie persistând conflicte permanente, fiindu-i cauzată o traumă psihică, fapte ce de asemenea nu corespund realității, or tatăl său nu face abuz de băuturi alcoolice, este veteran al muncii, dispune de studii superioare și niciodată nu a aplicat forța fizică în privința sa.

Reclamantul a notat că instituția medicală din s. Vîhvatînți în actele medicale nominalizate a răspândit informația ce-i defăimează onoarea, demnitatea și reputația profesională, și anume faptul precum că la 22 decembrie 2002, reclamantul a apelat la serviciul medical de urgență și a fost internat în secția de neurologie, unde a urmat tratament pe parcursul a două săptămâni, la externare starea sănătății s-a îmbunătățit, însă împrejurimea era percepută ca prin ceață, în timpul discuției avea necesitatea unei concentrații puternice pentru a-și auzi interlocutorul, fiind nevoit să-și ia concediu academic din motiv că nu-și putea continua studiile. În iarna anului 2013 a avut loc un acces repetat, la care s-a mai alipit un nod în gât astfel încât acesta nu putea înghiți, tot atunci pentru a sustrage atenția a început a cânta la acordeon, însă au început să-i curgă lacrimi.

Reclamantul a mai menționat că potrivit instituției medicale, acesta încerca să se ocupe cu ceva, dar nimic nu îi reușea, or starea de spirit era redusă din cauza acceselor de boală, percepea mediul din jur ca prin ceață. De asemenea era indicat că tatăl său, fiind în stare de ebrietate, s-a năpustit asupra lui și l-a lovit. Din spusele mamei sale, tatăl reclamantului s-ar fi năpustit fără niciun motiv, se presupune că nu recunoștea fiul, deoarece acesta striga „tată, sunt eu”, fapt ce a speriat copilul, iar despre cele întâmplate tatăl său nu ține minte. Reclamantul se plângea de slăbiciune, neclaritate, avea starea de spirit la pământ și nu avea dorință de a efectua niciun fel de acțiuni. Anterior, până la îmbolnăvire, în momentul certei îi apăreau lacrimi, în pofida faptului că cearta nu îl privea, fiindu-i frică și spaimă. Luând în considerație împovărarea moștenită pe linia mamei, abuzul de alcool din partea tatălui, ce favorizau starea de conflict în familie, problemele apărute în timpul studiilor în instituția de învățământ, se putea provoca iscarea unui conflict între dorințe și

posibilități, care s-au exprimat în RRRRR, ce purtau un caracter de acces. În timpul intermisiunii se observa un fundal ipotetic-apatic, ceea ce permite de a pune diagnoza: XXXXX.

În continuare, reclamantul a indicat că în aprilie 2014, a adresat o interpelare și prin răspunsul la aceasta eliberat de către comitetul de anchetă al Transnistriei, Spitalul Republican de Psihiatrie raionul Rîbnița, s. Vîhvatînți, a indicat că reclamantul s-a aflat la tratament în cadrul spitalului, fapt care însă nu corespunde realității, or nu i-a fost indicat careva tratament, deoarece nu a dat un astfel de acord, iar potrivit prevederilor legale, tratamentul poate fi aplicat doar în condiții de tratament forțat, dar nici rudele sale nu au fost înștiințate despre aplicarea unui tratament în privința sa.

Reclamantul a invocat că toate aceste date nu corespund realității și atentează asupra onoarei și demnității sale, precum și reputației profesionale. Nu a fost transportat la spitalul de urgență, tratament potrivit celor indicate în cartela medicală nu a primit, astfel aceste date nu corespund realității, fiind inventate de partea pârâtă, de asemenea nu s-a adresat organelor medicale pentru oferirea concediului academic-medical pe perioada studiilor sale, fiind constatat doar că mama lui, Svetlana Ilcenco, s-a adresat către Spitalul Camenca, unde contra plată a obținut un certificat fals în vederea prezentării acestuia în instituția educativă „Șevcenco” în vederea restabilirii sale la studii, deoarece anterior a fost exmatriculat.

Reclamantul a explicat că de la 28 mai 2004 până la 18 iunie 2004, în perioada aflării la examinare în cadrul Spitalului Republican de Psihiatrie raionul Rîbnița, s. Vîhvatînți, se simțea bine, nu se plângea pe starea sănătății, nu a avut accese de boală, iar pârâtul a inventat totul, deoarece acte medicale confirmative nu sunt. Spitalul Republican de Psihiatrie raionul Rîbnița, s. Vîhvatînți, a răspândit în privința sa informație ce discreditează onoarea, demnitatea și reputația profesională în următoarele acte medicale: istoria bolii, actul nr. 42/194 întocmit în perioada de timp 28 mai 2004 – 18 iunie 2004, fiind indicat că suferă de XXXXX, dar aceste informații nu s-au confirmat.

Mai mult ca atât, reclamantul a subliniat că instituția medicală nu dispune de licență în domeniu, iar medicii nu erau acreditați, concomitent la momentul examinării sale și întocmirii actului medical nr. 42/194 erau prezente doar 2 persoane, actul fiind semnat tot de aceștia, ceea ce denotă că urmează a fi declarat nul, or potrivit prevederilor legale, comisia medicală trebuie să includă președintele acesteia, trei membri și secretarul. De asemenea, este indicat că reclamantul a trecut control medical și în perioada 01-16 martie 2011, 05 iulie -05 august 2011, în cadrul Spitalului Clinic Republican or. Tiraspol, drept persoană ce urmează a fi supusă militar, însă după aceasta nu i-a fost eliberat niciun certificat medical, obținându-le doar după hotărârea judecătorei din Tiraspol. Potrivit actelor respective este indicat, la 16 martie 2011 – diagnoza XXXXX și la 05 august 2011 diagnoza – diagnoza RRRRR.

Reclamantul a relatat că după consultarea cu experți independenți, i s-a comunicat că a fost diagnosticat eronat, el fiind sănătos, drept confirmare servind caracteristica pozitivă, certificatul Ministerului Afacerilor Interne privind lipsa

antecedentelor penale și a contravențiilor din momentul nașterii și până în prezent, la fel nivelul de studii – în prezent studiind la a doua instituție de învățământ superior, diplome, loc de muncă. Conform consultației cu experții independenți, a stabilit că simptomele pentru diagnoza dată se caracterizează prin aceea că persoana este radical opusă, aceasta în primul rând este neadaptabilă social din cauza calităților de caracter patologice, în rezultat persoana își aduce sine și celora din jur suferințe. La fel, în istoria bolii este indicat că nu dorește externarea din spital, din motiv că îi plac condițiile, fapt inventat de medici. Reclamantul a explicat că o lună întregă a fost plasat într-o încăpere închisă, avea limitat accesul în stradă, în pofida faptului că se afla la examinare și nu tratament. Alimentația era foarte proastă, condiții dezastruoase, iar la obiecțiile sale administrația nu reacționa ci îl amenința că îl va deține o perioadă mai îndelungată, astfel fiindu-i umilită demnitatea sa.

Reclamantul a considerat că, colaboratorii medicali și-au depășit atribuțiile, din care motiv decizia comisiei medicale, actul de examinare a recrutului și expertiza medicală urmează a fi declarate nule. Concluziile greșite ale colaboratorilor medicali îl limitează în anumite activități, fiind lipsit de dreptul de a exercita anumite funcții, a efectua anumite instruiți de specialitate, precum și a se deplasa peste hotarele republicii. În actul medical nr. 2882 este indicat că funcția mintal-intelectuală este redusă, adică memoria și intelectul sunt scăzute, dar nu cunoaște prin ce metodă a fost stabilit acest fapt, or aceasta nu este adevărat, nu suferă de dereglări mintale ori boală, iar medicii intenționat i-au stabilit diagnoza, pentru a demonstra că este bolnav, fapt confirmat și de medicul Ahmedov.

Reclamantul a reliefat că i-a fost stabilită eronat diagnoza, fără a lua în calcul caracteristicile sale pozitive, prin ce i-a fost cauzat un prejudiciu moral, prin lezarea onoarei, demnității și reputației profesionale, or din acest motiv nu își poate realiza dreptul la muncă și studii.

Reclamantul a solicitat instanței de judecată declararea ca fiind neveridică a informației despre evidența de dispensar la psihiatru în perioada 2003 -2013 în cadrul Spitalului raional Camenca, declararea ca fiind neveridice a datelor despre boala psihică stabilită reclamantului sub formă de XXXXX și YYYYY, declararea ca fiind neveridică a informației potrivit căreia reclamantul s-a aflat în concediu academic din cauza RRRRR, declararea ca fiind neveridică a informației potrivit căreia Piotr Ilcenco face abuz de băuturi alcoolice, declararea ca fiind neveridică a diagnozei indicate în cartela medicală întocmită sub formă de XXXXX de colaboratorii Spitalului de Psihiatrie or. Rîbnița, Vîhvatînți, în perioada 28 mai 2004 – 18 iunie 2004, declararea ca fiind neveridică a diagnozei indicate în actul nr. 42/194 sub formă de XXXXX de colaboratorii Spitalului de Psihiatrie or. Rîbnița, Vîhvatînți în perioada 28 mai 2004 – 18 iunie 2004, recunoașterea nulității actului nr. 42/194, declararea ca fiind neveridică a informației potrivit căreia bunelul reclamantului, Dmitrii Grișanov, suferea de RRRRR, declararea ca fiind neveridică a informației răspândită de Spitalul Clinic din Tiraspol în perioada 01-16 martie 2011, în actul nr. 1882 privind evaluarea stării sănătății recrutului, precum și mențiunea în cartela medicală privind existența RRRRR, declararea ca

fiind neveridică a informației incluse în perioada 05 iulie 2011 – 05 august 2011 de Spitalul Clinic din Tiraspol în actele de evidență privind existența RRRRR la reclamant, cu indicarea diagnozei RRRRR.

Prin hotărârea din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă Vitalii Ilcenco împotriva Spitalului raional Central or. Camenca, Spitalului de Psihiatrie raional Rîbnița, Spitalului Clinic Republican din Tiraspol și Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Piotr Ilcenco, cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale (f.d. 237-140, vol. II).

La 03 iulie 2017, Vitalii Ilcenco a declarat apel împotriva hotărârii din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender (f.d. 246, vol. II).

Prin decizia din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Vitalii Ilcenco și menținută hotărârea din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender (f.d. 31-43, vol. III).

La 30 aprilie 2018, Vitalii Ilcenco a declarat, prin intermediul oficiului poștal, recurs împotriva deciziei din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 47-50; 52, vol. III).

Prin decizia din 12 septembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de Vitalii Ilcenco, casată decizia din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și trimisă cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Vitalii Ilcenco și menținută hotărârea din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender (f.d. 123-135, vol. III).

La 02 mai 2019, Vitalii Ilcenco a declarat, prin intermediul oficiului poștal, recurs împotriva deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a acesteia și a hotărârii din 12 iunie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender, precum și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată (f.d. 141-148; 151, vol. III).

În motivarea recursului, recurentul Vitalii Ilcenco a susținut că este greșită concluzia instanței de apel precum că nu pot fi reținute spre examinare înscrisurile nulitatea cărora o solicită Vitalii Ilcenco, acestea fiind nelegitime din momentul adoptării și neavând putere juridică.

Recurentul a invocat că examinarea acestor înscrisuri nu determină legitimitatea structurilor nerecunoscute de la Tiraspol, iar în calitate de înscrisuri reprezintă o expunere de fapte și idei care au lezat demnitatea recurentului.

Recurentul a indicat că este eronată trimiterea pe care instanța de apel a făcut-o la Hotărârea Parlamentului din 24 iulie 1997, prin care s-a specificat că Republica Moldova nu va putea asigura respectarea Convenției Europene a Drepturilor Omului în partea omisiunilor și actelor comise de organele neconstituționale din raioanele din stânga Nistrului, or Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat în jurisprudența sa constantă că rezerva respectivă nu este validă și că Republica Moldova are obligația pozitivă de a întreprinde măsurile care sunt în puterea

sa.

Recurentul consideră că în contradicție cu motivarea instanței de apel, simpla punere pe rol a cauzei nu poate fi echivalată cu asigurarea accesului la justiție, mai ales pentru persoanele din zonele de conflict unde nu există remedii eficiente de protecție a drepturilor omului.

Recurentul a declarat că este lipsită de consecvență poziția instanței de apel care, pe de o parte, a accentuat nulitatea actelor care provin de la autorități nerecunoscute, iar pe de altă parte, a utilizat termenul de „diagnoză medicală”, specific pentru acte oficiale.

De asemenea, recurentul a evidențiat că instanța de apel a neglijat temeiurile degrevării de probațiune, și anume nu a luat în considerare că nu există dovezi că Vitalii Ilcenco ar fi suferit de anumite RRRRR, iar intimații nu au adus niciun fel de argumente și nici nu s-au prezentat la ședințele de judecată.

Recurentul a menționat că este greșită concluzia instanței de apel precum că Vitalii Ilcenco nu ar fi prezentat probe că informațiile sunt false și defăimătoare, or acesta și-a probat poziția prin declarații.

În context, recurentul a notat că există o prezumție că informațiile sunt false, deoarece au fost emise de structuri neconstituționale, în lipsa unei proceduri de verificare și supraveghere.

În ceea ce privește caracterul defăimător al informațiilor respective, recurentul a indicat că la acestea a avut acces un număr nelimitat de persoane, mai ales în situația când era nevoie să se angajeze la serviciu sau să urmeze anumite instruiri.

În continuare, recurentul a punctat că instanța de apel a refuzat numirea expertizei potrivit solicitărilor lui Vitalii Ilcenco, or acesta a fost de acord cu desfășurarea expertizei în sala de ședințe, în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă.

Recurentul a evidențiat că încheierea instanței de apel privind numirea expertizei nu a fost clară în ceea ce ține de locul desfășurării expertizei, mai ales că instanța de apel a omis cu desăvârșire să motiveze de ce este imposibil de desfășurat expertiza la locul instanței.

Recurentul a mai relevat că instanțele ierarhic inferioare nu au dat aprecierea cuvenită problemelor cu care Vitalii Ilcenco s-a confruntat la etapa înscrierii la studii, cât și la angajarea în câmpul muncii.

La 04 iunie 2019, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților Spitalul raional Central or. Camenca, Spitalul de Psihiatrie raional Rîbnița, Spitalul Clinic Republican din Tiraspol și Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova, precum și a intervenientului accesoriu Piotr Ilcenco copia cererii de recurs depuse de Vitalii Ilcenco împotriva deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 157, vol. III).

Intimații Spitalul raional Central or. Camenca, Spitalul de Psihiatrie raional Rîbnița, Spitalul Clinic Republican din Tiraspol și Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova, precum și intervenientul accesoriu Piotr Ilcenco nu și-au valorificat dreptul de a depune referințe la recursul declarat de Vitalii Ilcenco.

După cum rezultă din materialele cauzei, în fișa de însoțire nr. 2095 este indicat că la 25 februarie 2019, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa lui Vitalii Ilcenco copia deciziei integrale din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 136, vol. III).

Însă, la materialele cauzei nu este anexat avizul de primire de către Vitalii Ilcenco a copiei deciziei integrale din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Astfel, Colegiul consideră că recurentul Vitalii Ilcenco, care a declarat recursul la 02 mai 2019, s-a conformat prevederilor legale, încadrându-se în termenul de declarare a recursului prevăzut la art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Prin încheierea din 07 august 2019 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de Vitalii Ilcenco a fost considerat admisibil (f.d. 162, vol. III).

Verificând decizia din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău în limitele controlului de legalitate, în raport cu criticele invocate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că se impune respingerea recursului declarat de Vitalii Ilcenco și menținerea deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, pentru motivele ce se succed.

Conform art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 din Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Art. 445 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă prevede că instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și, după caz, hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Din materialele cauzei, Colegiul reține că reclamantul Vitalii Ilcenco, cetățean al Republicii Moldova domiciliat în raioanele din stânga Nistrului, a solicitat, în principal, declararea ca fiind neveridică a mai multor informații conținute în înscrisuri eliberate de așa-numitele instituții medicale din raioanele din stânga Nistrului.

În particular, reclamantul Vitalii Ilcenco a solicitat instanței de judecată declararea ca fiind neveridică a informației despre evidența de dispensar la psihiatru în perioada 2003 -2013 în cadrul Spitalului raional Camenca, declararea ca fiind neveridice a datelor despre boala psihică stabilită reclamantului sub formă de XXXXX și YYYYYY, declararea ca fiind neveridică a informației potrivit căreia reclamantul s-a aflat în concediu academic din cauza RRRRR, declararea ca fiind neveridică a informației potrivit căreia Piotr Ilcenco face abuz de băuturi alcoolice, declararea ca fiind neveridică a diagnozei indicate în cartela medicală întocmită sub formă de XXXXX de colaboratorii Spitalului de Psihiatrie or. Rîbnița, Vîhvatînți, în perioada 28 mai 2004 – 18 iunie 2004, declararea ca fiind neveridică a diagnozei indicate în actul nr. 42/194 sub formă de XXXXX de colaboratorii Spitalului de

Psihiatrie or. Rîbnița, Vîhvatinițî în perioada 28 mai 2004 – 18 iunie 2004, recunoașterea nulității actului nr. 42/194, declararea ca fiind neveridică a informației potrivit căreia bunelul reclamantului, Dmitrii Grișanov, suferea de RRRRR, declararea ca fiind neveridică a informației răspândită de Spitalul Clinic din Tiraspol în perioada 01-16 martie 2011, în actul nr. 1882 privind evaluarea stării sănătății recrutului, precum și mențiunea în cartela medicală privind existența RRRRR, declararea ca fiind neveridică a informației incluse în perioada 05 iulie 2011 – 05 august 2011 de Spitalul Clinic din Tiraspol în actele de evidență privind existența RRRRR la reclamant, cu indicarea diagnozei RRRRR.

În conformitate cu art. 16 alin. (1) din Codul civil în redacția aplicabilă la data relevantă speței, orice persoană are dreptul la respectul onoarei, demnității și reputației sale profesionale.

Art. 16 alin. (2) din Codul civil în redacția aplicabilă la data relevantă speței statuează că orice persoană este în drept să ceară dezmințirea informației ce îi lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională dacă cel care a răspândit-o nu dovedește că ea corespunde realității.

Afirmațiile care lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională sunt acelea care nu corespund realității și discreditează onoarea, demnitatea și reputația persoanei în opinia publică sau în opinia unor persoane din punctul de vedere al respectării legilor, principiilor morale ale societății (informațiile despre săvârșirea unei fapte nedemne, comportarea nedemnă în colectivul de muncă, în familie, în viața cotidiană, informațiile care ponegrec activitatea de producție, gospodărescă și obștească, reputația etc.).

Apărarea dreptului unei persoane la onoare, demnitate și reputație profesională presupune următoarele condiții: informațiile trebuie să fie răspândite, să lezeze onoarea, demnitatea și reputația profesională și să nu corespundă realității. Din conținutul art. 16 alin. (2) din Codul civil în redacția aplicabilă la data relevantă speței, rezultă că, atât timp cât nu se dovedește contrariul, informațiile răspândite se prezumă a fi o minciună.

Așadar, în sensul normelor din Codul civil în redacția aplicabilă la data relevantă speței, sarcina probațiunii privind caracterul veridic al informațiilor răspândite revine pârâtului.

În același timp, Colegiul decelează că prezentului litigiu dedus judecății îi sunt aplicabile și prevederile speciale ale Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, care vine să garanteze exercitarea dreptului la libera exprimare, precum și un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare și apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie ale persoanei.

Astfel, în conformitate cu art. 7 alin. (4) din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, persoana lezată prin răspândirea unor judecăți de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecățile de valoare cumulează următoarele condiții: a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informație.

Art. 24 din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de

exprimare stipulează că (1) reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informația; b) informația îl vizează și este defăimătoare; c) informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existența și cuantumul prejudiciului cauzat. (2) Pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informația nu este defăimătoare și/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informația constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspândirii informației, deși a luat toate măsurile de diligență, nu putea ști că prin acțiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient; d) informația răspândită este de interes public. (3) În cazurile ce vizează restrângerea libertății de exprimare, refuzul pârâtului de a dezvălui un secret profesional sau sursa de informare nu constituie temei suficient pentru admiterea acțiunii.

Prin urmare, Colegiul reține că din prevederile speciale ale Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, rezultă cu certitudine că în privința caracterului defăimător al informației răspândite, cât și a substratului factologic al acesteia, sarcina probațiunii este repartizată între reclamant și pârât.

Aici, Colegiul observă că reclamantul Vitalii Ilcenco a solicitat dezmințirea unor informații care se atribuie în exclusivitate la sfera cunoștințelor speciale medico-psihiatrice, pe care instanța de judecată nu poate prin definiție să le posed.

În conformitate cu art. 148 alin. (1) din Codul de procedură civilă, pentru elucidarea unor aspecte din domeniul științei, artei, tehnicii, meșteșugurilor artisanale și din alte domenii, apărute în proces, care cer cunoștințe speciale, instanța dispune efectuarea unei expertize, la cererea părții sau a unui alt participant la proces, iar în cazurile prevăzute de lege, din oficiu. Actele reviziei ori ale inspecțiilor departamentale, precum și raportul scris al specialistului, nu pot înlocui raportul de expertiză și nici exclude necesitatea efectuării expertizei în aceeași problemă.

În speță, Colegiul concluzionează cu certitudine că elucidarea chestiunii de veridicitate a informațiilor pe care reclamantul Vitalii Ilcenco le califică drept defăimătoare, putea avea loc prin efectuarea unei expertize medico-psihiatrice.

În succesiunea celor relatate, Colegiul notează că la 30 aprilie 2015, Vitalii Ilcenco a înaintat primei instanțe o cerere de numire a unei expertize medico-psihiatrice în baza documentelor medicale, formulându-și întrebările către experții aleși (f.d. 144-152, vol. I).

La inițiativa lui Vitalii Ilcenco, cu aportul instanței de judecată, IMSP Spitalul de Psihiatrie Bălți, la 22 iulie 2015, a comunicat instanței și părților despre disponibilitatea legală de a efectua expertize de către experți în afara orelor de lucru, în afara instituției în care sunt angajați, fiind posibilă efectuarea unei expertize în localul instanței de judecată, deplasarea experților urmând a fi asigurată în condițiile legii, iar faptul domicilierei reclamantului-recurent în regiunea transnistreană nefiind un obstacol de competență pentru IMSP Spitalul de Psihiatrie Bălți (f.d. 208, vol. I).

În ședințele de judecată din 15 iulie 2015, 13 august 2015, Vitalii Ilcenco a solicitat ca locul desfășurării expertizei medico-psihiatrice în baza documentelor medicale să fie localul Judecătoriei Bălți, fiind predispus să suporte cheltuielile ce țin de deplasarea experților (f.d. 204-205, 209, vol. I).

Prin încheierea din 29 septembrie 2015 a Judecătoriei Bender, s-a dispus efectuarea expertizei medico-psihiatrice în baza documentelor medicale, fiind acordate întrebările de rigoare experților aleși din cadrul IMSP Spitalul de Psihiatrie Bălți (f.d. 217-218, vol. I).

La 04 noiembrie 2015, IMSP Spitalul de Psihiatrie Bălți a comunicat instanței de judecată despre necesitatea achitării taxei pentru efectuarea expertizei, necesitatea prezentării documentației medicale în original sau în copii de calitate mai înaltă și despre necesitatea asigurării prezenței personale a lui Vitalii Ilcenco la ședința comisiei de expertiză (f.d. 225, vol. I).

La 27 noiembrie 2015, Vitalii Ilcenco prin cerere a comunicat instanței despre faptul că nu și-a dat acordul scris pentru a fi supus examinărilor medicale, expertiza urmând a fi efectuată în baza documentelor medicale prezentate. La fel, a informat că anterior a solicitat informații despre costul deplasării experților din mun. Bălți în Judecătoria Bender și a contului instanței pentru a introduce aceste mijloace financiare (f.d. 227-228, vol. I).

La 22 decembrie 2015, materialele cauzei civile examinate au fost remise instanței fără efectuarea expertizei din motivul neprezentării lui Vitalii Ilcenco, neprezentării documentelor medicale și neachitării taxei (f.d. 232, vol. I).

La 10 februarie 2016, Vitalii Ilcenco a cerut instanței de judecată ordonarea expertizei repetate în baza documentelor medicale în localul Judecătoriei Bender (f.d. 1-12, vol. II).

Prin încheierea din 30 martie 2016 a Judecătoriei Bender, s-a dispus efectuarea expertizei medico-psihiatrice în baza documentelor medicale, însă fiind respinsă solicitarea lui Vitalii Ilcenco cu privire la efectuarea expertizei în localul instanței de judecată, instanța motivându-și soluția prin faptul că această solicitare nu se încadrează în limitele legale și contravine principiului contradictorialității și independenței (f.d. 31, vol. II).

Nefiind de acord cu modul în care a fost numită expertiza, Vitalii Ilcenco a contestat cu recurs încheierea instanței de judecată, însă Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 09 iunie 2016 a respins recursul ca fiind depus împotriva unui act judecătoresc exceptat de cale de atac (f.d. 66-71, vol. II).

La 21 iulie 2016, IMSP Spitalul de Psihiatrie Bălți a comunicat instanței de judecată despre necesitatea asigurării prezenței personale a lui Vitalii Ilcenco la ședința comisiei de expertiză (f.d. 83, vol. II).

La 24 august 2016, Vitalii Ilcenco a comunicat repetat despre faptul că este disponibil de a se prezenta la efectuarea expertizei doar în localul instanței de judecată (f.d. 85, vol. II), iar Judecătoria Bender prin răspunsul din aceeași dată i-a explicat faptul că legalitatea modului în care a fost dispusă expertiza a fost verificată de instanța de recurs, încheierea de numire a expertizei fiind menținută. Ca efect al neachitării taxei pentru efectuarea expertizei și neprezentării lui Vitalii Ilcenco la

ședința comisiei de expertiză, la 02 septembrie 2016, IMSP Spitalul de Psihiatrie Bălți a restituit Judecătorei Bender cauza civilă fără efectuarea expertizei (f.d. 88, vol. II).

La 18 octombrie 2016, Vitalii Ilcenco repetat a înaintat o cerere de efectuare a expertizei medico-psihiatrice în localul instanței de judecată, însă prin încheierea din 18 octombrie 2016, demersul a fost respins ca unul abuziv, or reclamantul nu și-a exercitat drepturile sale cu bună-credință pe parcursul a două expertize numite anterior (f.d. 95-106, vol. II).

Art. 155 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede că expertiza se efectuează în localul instanței judecătorești sau în altă parte, în funcție de caracterul cercetării sau de circumstanțele care fac dificilă ori chiar imposibilă aducerea obiectului cercetării în fața instanței. Părțile și alți participanți la proces au dreptul să asiste la efectuarea expertizei, cu excepția cazurilor când prezența lor nu este obligatorie sau ar putea împiedica lucrul experților.

Prin decizia din 12 septembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, instanța de recurs a constatat că argumentele instanței puse la baza respingerii solicitării recurentului-reclamant de a petrece expertiza judiciară în localul instanței, nu rezistă niciunei critici, fiind în contradicție cu prevederile legale citate.

De asemenea, instanța de recurs a indicat că argumentele privind expertiza judiciară au fost indicate de către Vitalii Ilcenco în cererea de apel împotriva hotărârii primei instanțe, aceasta fiind unica posibilitate de a contesta modul în care a fost dispusă expertiza medico-psihiatrică, legalitatea și temeinicia concluziilor instanței de judecată.

Instanța de recurs a concluzionat că instanța de apel la pronunțarea asupra argumentelor din apelul lui Vitalii Ilcenco privind expertiza judiciară a menționat simplul fapt că pornind de la caracterul și specificul expertizei, efectuarea acesteia în localul instanței este imposibilă, fără însă să analizeze probele existente la dosar, cum ar fi răspunsurile IMSP Spitalul de Psihiatrie Bălți despre oportunitatea deplasării la locul solicitat și fără a ține cont de prevederile legii aplicabile cauzei.

Aici, Colegiul consideră necesar să evidențieze că potrivit art. 27 alin. (1) din Codul de procedură civilă, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanților la proces, în primul rând a părților, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecătii, precum și de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea și mijloacele procedurale de apărare.

Din materialele cauzei, rezultă cu certitudine că în calitate de mijloc procedural de demonstrare a revendicărilor formulate, Vitalii Ilcenco a ales efectuarea expertizei medico-psihiatrice în localul instanței, mijloc de care acesta a fost lipsit, după s-a indicat în decizia din 12 septembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție.

Principiul disponibilității părții în mijloacele procedurale de apărare este în strânsă legătură cu obligația părții de a se folosi cu bună-credință de drepturile sale procedurale, după cum prevede art. 56 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

În continuare, Colegiul notează că la rejudecarea cauzei în ordine de apel, în ședința de judecată din 23 ianuarie 2019, Vitalii Ilcenco a depus demers privind efectuarea expertizei medico-psihiatrice în condiții de ambulator, într-o instituție specializată din Germania (f.d. 100-104; 111-113, vol. III).

Prin încheierea din 23 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins demersul lui Vitalii Ilcenco privind numirea pe dosar a expertizei judiciare psihiatrice ambulatorii, în baza documentelor medicale, efectuarea căreia de poruncit Clinicii de Psihiatrie și Psihoterapie a Universității Georg-August din Göttingen, Republica Federală Germania (f.d. 115-121, vol. III).

În motivarea acestei încheieri, casarea căreia nu a fost solicitată în mod expres de către recurentul Vitalii Ilcenco, instanța de apel a concluzionat că Vitalii Ilcenco nu este interesat în examinarea multiaspectuală a cauzei și că acesta abuzează de drepturile sale procedurale, fiind evident scopul apelantului Vitalii Ilcenco de a tergiversa finalizarea examinării cauzei.

Colegiul consideră că instanța de apel corect a respins demersul apelantului Vitalii Ilcenco privind efectuarea expertizei medico-psihiatrice în condiții de ambulator, într-o instituție specializată din Germania, din următoarele raționamente.

Deși apelantul Vitalii Ilcenco a adus anumite argumente în favoarea modificării demersului său inițial privind efectuarea expertizei medico-psihiatrice, acesta a omis cu desăvârșire să explice de ce a adus aceste argumente abia în cadrul celui de-al doilea ciclu procesual, la rejudecarea cauzei în ordine de apel.

Or, buna-credință a unui justițiabil la susținerea pretențiilor sale în cadrul judecării cauzei înseamnă adoptarea unui comportament procedural uniform și consecvent, influențat doar de posibilele mijloace de apărare ale părții opuse, situație care nu se atestă în speță.

Mai mult, este neîntemeiat chiar și temeiul argumentelor aduse de apelantul Vitalii Ilcenco în susținerea demersului privind efectuarea expertizei medico-psihiatrice în condiții de ambulator, într-o instituție specializată din Germania.

Astfel, nu corespunde realității afirmația recurentului Vitalii Ilcenco privind imposibilitatea efectuării expertizei medico-psihiatrice în Republica Moldova, deoarece răspunsul IMSP Spitalul de Psihiatrie Bălți din data de 22 iulie 2015, adresat Judecătoriei Bender, demonstrează contrariul (f.d. 208, vol. I).

La fel, este declarativ și argumentul recurentului Vitalii Ilcenco privind parțialitatea tuturor experților judiciari medicali din Republica Moldova din motivul subordonării acestora Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova, care este pârât în cadrul acestei cauze.

Or, art. 7 alin. (1) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar prevede că expertul judiciar este independent față de ordonatorul expertizei judiciare, față de părțile din procesul judiciar, precum și față de alte persoane interesate de rezultatul expertizei judiciare.

Mai mult, art. 7 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar stipulează că exercitarea de presiuni asupra expertului judiciar în timpul desfășurării activității de expertiză judiciară cu

scopul de a influența emiterea raportului de expertiză judiciară și concluziile acesteia este inadmisibilă și atrage răspundere juridică conform legii, ceea ce exclude subordonarea experților judiciari medicali din Republica Moldova față de Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova.

De altfel, chiar și în cazul în care Vitalii Ilcenco ar avea suspiciuni de imparțialitate față de un anumit expert judiciar, acesta ar putea să facă uz de prevederile art. 151 alin. (1) din Codul de procedură, conform cărora înaintea desemnării expertului, participanții la proces sunt obligați să formuleze recuzări, dacă există temeiurile prevăzute la art. 51, în privința expertului înscris în Registrul de stat al experților judiciari.

Mai mult decât atât, Colegiul observă că la judecarea cauzei în ordine de recurs, Vitalii Ilcenco și-a modificat din nou atitudinea față de modalitatea de efectuare a expertizei medico-psihiatrice.

Or, în apel acesta a solicitat în mod expres efectuarea expertizei medico-psihiatrice în condiții de ambulator, într-o instituție specializată din Germania. Însă, după emiterea încheierii din 23 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, Vitalii Ilcenco nu a formulat un nou demers, privind dispunerea efectuării expertizei medico-psihiatrice într-o instituție medicală din Republica Moldova, deși în cererea de recurs acesta a afirmat că a fost și continuă a fi de acord cu desfășurarea expertizei în sala de ședințe a instanței de judecată.

În continuare, Colegiul relevă că solicitarea de a dezminți informația ce lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională, ca metodă de apărare a drepturilor civile, nu poate fi respinsă de către instanța de judecată din simplul motiv că informația respectivă se conține în înscrisuri întocmite de instituții ce nu sunt constituite conform legislației Republicii Moldova, în special dacă o asemenea informație aduce atingere unor drepturi vitale ale solicitantului, cum ar fi dreptul la studii și dreptul la muncă.

Or, art. 35 din Constituția Republicii Moldova consacră dreptul la învățătură pentru toți cetățenii Republicii Moldova, iar art. 43 din Constituția Republicii Moldova – dreptul la muncă.

În context, este important de menționat că potrivit hotărârii din 08 iulie 2004 a Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Ilașcu și alții contra Moldovei și Rusiei, atunci când un stat contractant la Convenția Europeană a Drepturilor Omului este împiedicat să-și exercite autoritatea sa asupra întregului său teritoriu datorită existenței unei situații de facto care îl constrânge, cum ar fi instalarea unui regim separatist, indiferent dacă este sau nu însoțită de ocupația militară a teritoriului de un alt stat, acest stat nu încetează să aibă jurisdicție în sensul arti. 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului asupra acelei părți a teritoriului său care este temporar supusă unei autorități locale susținută de forțe rebele sau de un alt stat.

Curtea a mai afirmat că o asemenea situație de fapt reduce scopul acestei jurisdicții în sensul că angajamentul asumat de către un stat în temeiul art. 1 trebuie examinat de Curte numai în lumina obligațiilor pozitive ale statului contractant față de persoanele aflate pe teritoriul acestuia, iar statul respectiv trebuie să folosească

toate mijloacele legale și diplomatice disponibile față de state terțe și organizații internaționale pentru a continua să garanteze respectarea drepturilor și libertăților garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Curtea a concluzionat că nu-i revine să indice ce măsuri trebuie luate de către autorități pentru a se conforma obligațiilor lor și care măsuri sunt cele mai eficiente, dar ea trebuie să verifice dacă măsurile care au fost luate au fost corespunzătoare și suficiente în această cauză, iar în fața unei omisiuni parțiale sau totale de a lua măsuri, sarcina Curții este de a determina în ce măsură un efort minim era totuși posibil și dacă acesta trebuia întreprins.

De altfel, Colegiul mai reține că deși Vitalii Ilcenco a solicitat și declararea ca fiind neveridică a informației potrivit căreia Piotr Ilcenco face abuz de băuturi alcoolice, precum și a informației potrivit căreia bunelul reclamantului, Dmitrii Grișanov, suferea de RRRRR, acesta nu a prezentat probe în susținerea acestei pretenții, conform prevederilor speciale ale Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare.

Mai mult, Colegiul relevă că la materialele cauzei nu există probe ce ar confirma în mod direct că din cauza diagnozelor pe care le contestă, a întâmpinat dificultăți în admiterea la instituții de învățământ și în realizarea dreptului la muncă.

În această conjunctură, Colegiul relevă că la rejudecarea cauzei, instanța de apel, în calitate de parte a autorității judecătorești menită să aplice Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a luat în considerare obligația de asigurare a dreptului de acces la justiție al lui Vitalii Ilcenco și a examinat fondul pretențiilor formulate de acesta, dând o apreciere justă sarcinii probațiunii care revine recurrentului-reclamant Vitalii Ilcenco prin prisma prevederilor art. 24 din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, sarcină pe care acesta nu a îndeplinit-o inclusiv din motivul neexercitării cu bună-credință a drepturilor procedurale.

Având în vedere problemele de drept invocate în speță, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de Vitalii Ilcenco și de a menține decizia din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) și alin. (2)-(3) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Vitalii Ilcenco.

Se menține decizia din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă Vitalii Ilcenco împotriva Spitalului raional Central or. Camenca, Spitalului de Psihiatrie raional Rîbnița, Spitalului Clinic Republican din Tiraspol și Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Piotr Ilcenco, cu privire la apărarea

onoarei, demnității și reputației profesionale.
Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Maria Ghervas

Galina Stratulat

Victor Burduh

Nina Vascan